

SANJA IVIĆ

ISKRENA EMOCIJA I RADOST IGRANJA

Kruno Šarić (1944. – 2023.)

Kruno (kako smo ga svi zvali) upoznala sam 1983. na prvom pokusu predstave *Šteta što je kurva* (John Ford, 1633.) koju je režirao Georgij Paro. Iako je bio dosta stariji od mene, svježe diplomirane dramaturginje, jedno smo dijelili: bila nam je to prva predstava u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu. (Kao i mladom Draganu Despotu, ali on je bio, uz Miru Furlan, u glavnoj ulozi i samim tim u najužem krugu protagonista koji su imali još više pokusa od ostalih članova ansambla.) Naoko mala činjenica o prvoj predstavi, između nas dvoje stvorila je specifičnu povezanost. Naime, svaka novopridošlica u ansambl kazališta prolazi nekoliko faza, od upoznavanja i propitivanja do uspostavljanja povjerenja i prihvaćanja. Kruno nije bio od puno riječi, a još manje je govorio o svojoj dotadašnjoj karijeri, iako je iza sebe imao sjajne uloge u dubrovačkom Kazalištu Marina Držića. Diplomirao je glumu na ADU u Zagrebu 1969. u klasi Koste Spaića i imao je još kao mlad umjetnik sve predispozicije za veliku glumačku karijeru. No Kruno Šarić ne samo da je bio šutljiv, bio je i sam svoj čovjek te je otišavši u Dubrovnik svjesno odabrao svojevrsni zaobilazni put do velikih pozornica.

I tako smo Kruno i ja pažljivo i oprezno bivali na pokusima, okruženi dugogodišnjim članovima ansambla, od Vanje Dracha, Zlatka Crnkovića, Ive Kadića, Dragana Milivojevića, Marije Paro, Špire Guberine... do mlađih Ane Marije Fabris, Danka Ljuštine, Miodraga Krivokapića, Zvonimira Zoričića, Branke Cvitković, Mire Furlan i tek pridošlog Dragana Despota. Nije bilo puno vremena za pripremanje predstave, imali smo pokuse i ujutro i navečer, radilo se bjesomučnim tempom i zapravo se nismo imali prilike družiti ni sa starosjediocima ni s mlađim

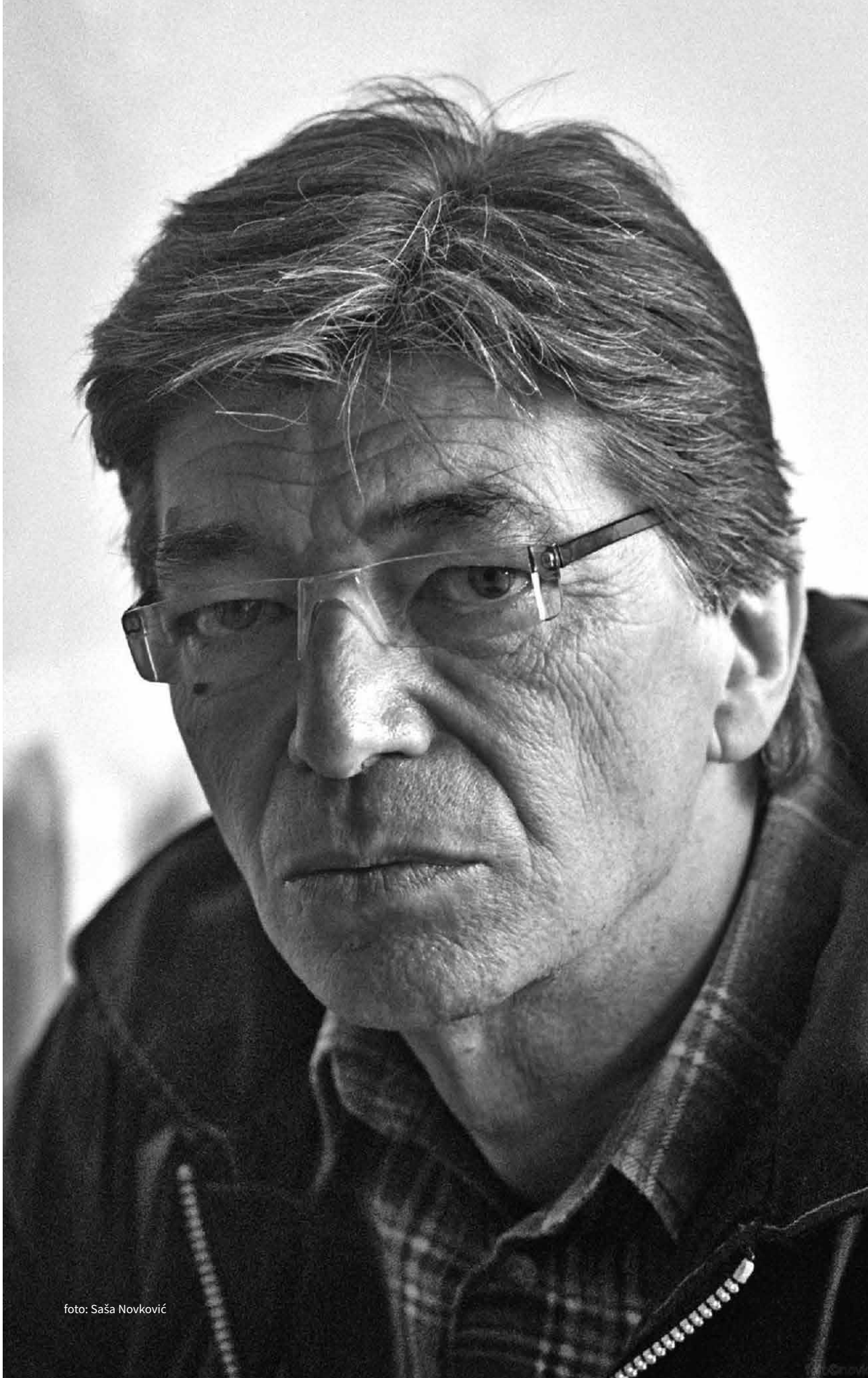

foto: Saša Novković

snagama. Kruno je na svojoj ulozi Vasquesa, prijetvornog Španjolca i ubojice, radio tiho i nenametljivo, u trajnom dosluhu s redateljem Parom koji mu je savršeno odgovarao, jer je i on bio dosta škrt na riječima, uz jasne i izuzetno precizne upute. Predstava je dovršena u ludo kratkom vremenu i nitko od nas nije znao što nas čeka. Nakon premijere u proljeće 1984., zaredali su se hvalospjevi, a među svim tim kritikama posebno se ističe ona o Kruni Šariću : *Kako na sceni igrati jednu od najpokvarenijih duša što je hodala svijetom, a istodobno biti odbojno simpatičan ili barem toliko upečatljiv i nametljiv da ga se ne može zaboraviti? Kruno Šarić je upravo to: njegov Vasques u predstavi Šteta što je kurva je tako pokvaren da se gadi, ali i ta je njegova odvratnost zavodljiva.....Kruno Šarić je veliko otkriće u ovoj predstavi. Otkriće beskrajne glumačke energije koja nikada bez razloga neće eksplodirati na sceni.* Iako je bio ovjenčan pohvalama, Kruno se nije na to puno obazirao. Njemu slava u profanom smislu nije značila ništa. Zanimala ga je kvaliteta teksta, umjetnički nerv redatelja i svih suradnika te nije pitao radi li se o glavnoj, velikoj ili manjoj ulozi. Suradivao je s najboljim kazališnim redateljima onoga doba, od Koste Spaića, Vlade Habuneka, Georgija Para, Joška Juvančića, Božidara Viočića do Marina Carića, Ivica Boban i mnogih drugih, uz strane goste, poput Horee Popescua, Stevena Kenta ili Vite Taufera. Odigrao je brojne uloge: Redatelj u *Aiaxaiji* Radovana Ivšića, Krđo u Božićevim *Kurlanima*, Ješua Ha-Nocri u *Majstoru* i *Margariti* Bulgakova, Burian u *Mori* Tomislava Bakarića, Daut u Gundulićevu *Osmanu*, Niko u Vojnovićevu *Ekvinociju*, Postumus Leonatus u Shakespeareovu *Cymbelinu*, don Pedro Tenorio u *Seviljskom zavodniku i kamenom uzvaniku* Tirsa de Moline, Pavel Petrovič Kirsanov u *Očevima i sinovima* Briana Friela, sudac Croz u *Korupciji u palači pravde* Uga Bettija, prvi glumac u Shakespeareovu *Hamletu*, uz mnoge druge, dok se o brojnim filmovima i televizijskim serijama i dramama ne treba ni govoriti. Uz Ivu Gregurevića i Mustafu Nadarevića, bio je jedan od najzaposlenijih i najcjenjenijih hrvatskih filmskih i televizijskih glumaca, a ipak je, poput njih dvojice, ostao vjeran svojoj matičnoj kazališnoj kući, zagrebačkom HNK-u.

Kruno je uvijek bio dosljedan sebi, njegov besprijekorni umjetnički ukus uvjetovao je odabire uloga koje nisu podlijegale trenutnoj modi, bljesku popularnosti ili slučaju. Prolazile su godine i Kruno je postao v. d. ravnatelja Drame HNK-a, obavljajući tu dužnost (u burnim vremenima koja su prethodila Domovinskom ratu) odgovorno, profesionalno i ljudski pošteno. Nakon te funkcije, koja ga nije nimalo promijenila, glumio je i dalje, družili smo se i surađivali sve do njegova odlaska u mirovinu 2010., u doba kad sam i sama bila ravnateljica Drame. I zato mi je bilo neobično drago što sam imala priliku zamoliti ga da odigra minijaturu, ali neobično važnu ulogu Kamerdineru u Krležinim *Gospodi Glembajevima* 2011. (režija Vito Taufer). Nije ni sekunde oklijevao, znajući da se radi o jednoj, ali bitnoj rečenici na kraju komada: „Gospon doktor zaklali su barunicu.“ Svoj pristanak je prokomentirao riječima: „Barem ne moram učiti tekst. Znam ga i prije pokusa.“ I tom je ulogom još jedanput dokazao da je pravi glumac i umjetnik koji svoj posao shvaća kao druženje s velikim piscima, redateljima i kolegama glumcima, druženje koje svima na sceni i onima u gledalištu uvijek pruža iskrenu emociju i radost igranja. Takvoga ga pamtim i nedostajat će nam svima. Hvala ti na svemu, dragi Kruno.